Witte eieren van Sepia officinalis L.

door

B. J. J. R. WALRECHT

In April 1950, korte tijd na de openstelling van de kreeftenvisserij, maakte ik een tochtje met een kreeftenvisser naar Gorishoek in de Oosterschelde tegenover Yerseke. Wij vonden tijdens die tocht o.a. eieren van Inktvissen. Pijlinktvissen zowel als Zeekatten hadden hun eieren vastgehecht aan de van ijzergaas vervaardigde kreeftenkorven. Bij het ophalen en nazien van de korven troffen wij aan twee ervan tussen de zwarte eiertrossen van *Sepia officinalis* ook enkele trossen aan, die bestonden uit enkel *witte* eieren. Deze waren van een tint tussen die van melkglas en matglas in, enigszins doorschijnend, zonder echter iets van de inhoud naar buiten te laten doorschemeren.

Volgens de schipper komen dergelijke eieren wel eens vaker voor. De Nederlandse literatuur vermeldt echter geen enkel geval.[1]) Wel daarentegen A. JULLIEN (1926, C. R. Soc. Biol. Paris, Vol. 94, p. 194—195) en TOMPSETT (1939, L. M. B. C. Memoirs, No. 32, p. 146-147).

Het is geen verkleuring door ontbinding, want de eieren waren even vers als de zwarte[2]). Zij verschilden noch in de vorm der trossen, noch in die van elk afzonderlijk ei van de normale eiertrossen van de Zeekat.

Volgens GRIMPE (1926, Verh. deutsch. zool. Ges. Vol. 31, p. 148-152) worden *Sepia*-eieren na het verlaten van de mantelholte bespoten met het afscheidingsproduct van de nidamentale klieren en de inktklier. Waardoor er in bijzondere gevallen bij het leggen soms minder of helemaal geen inkt wordt afgescheiden is onbekend. Misschien had het wijfje de inktzak juist leeggespoten, of functioneerde de inktklier door een of andere oorzaak niet normaal.

[1]) De literatuurverwijzingen danken wij aan de vriendelijke medewerking van Dr. W. ADAM te Brussel.

[2]) Ook als de eieren uit de zwarte eitrossen zijn uitgekomen en de kapsels bezig zijn te vergaan, blijft toch de zwarte kleur.